

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 35. An & quale sit peccatum non obsequi in spirationibus divinis, aut contra illas admittere imperfectiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42521

alii SS PP. ac viri ascetici. Ratio autem est, quia Deo debemus nostras actiones, imprimis titulo supremi dominii, ex quo omnia magis debentur Deo, quam cuivis domino temporali opera servi; deinde etiam titulo creatoris, redemptoris, summi benefactoris, finis nostri ultimi &c.

210. §. 3. Tenemur omnia referre ad Deum, imprimis hoc sensu, quod non liceat nobis sistere in ulla creatura tanquam fine ultimo, velendo eam frui, deserto vel non desiderato Deo, idque sub mortali, id enim cederet in gravem contemptum Dei, à quo, quantum in nobis est, tolleremus rationem finis ultimi, quæ tamen ei essentialiter competit: deinde etiam tenemur omnia referre ad Deum saltem habitu, uti explicatum est n. 194., ubi etiam ostendimus, quod peccando venialiter, v. g. agendo aliquid propter vanam gloriam, non ideo censetur creaturam habere positivè pro fine ultimo: præterea tenemur etiam referre virtualiter actiones humanas ad Deum, secundum dicenda à n. 312.; ubi admittemus omnes actus humanos debere referri ad aliquem honestum finem; at tamen l. 3. p. 1. m. 1. diximus non ideo teneri nos omnia agere ex motivo perfectæ charitatis in Deum. De obligatione præfigendi bonam intentionem suis operibus, dicitur n. 317.

211. Q. 35. An & quale sit peccatum non obsequii inspirationibus divinis aut contra illas admittere imperfectiones. R. §. 1. Si divinæ inspirationes tendant ad opera consilii, nequidem est veniale non sequi, alioquin esset peccatum non eligere statum religiosum, paupertatem, castitatem &c., & talia non essent consilii sed præcepti: SARTOR

tamen contemneretur inspiratio, patet fore peccatum, quoniam autem censetur contemni, intelligitur ex dicendis à n. 237. Similiter si inspirationes tendant ad opus præcepti, peccatum erit eas non sequi, uti peccatum est non implere præceptum. Vide Mendo diff. 13.

q. 4.

§. 2. Quoddam attinet ad imperfectiones, supponendum est, quoddam imperfectio sit actio vel omisio repugnans consilio in re ad mores spectante, quæ ex se nec prohibita est nec imperata, unde imperfectio, est vel contra inspirationem divinam, vel contra voluntatem Superiorum, quæ tamen non obliget sub peccato, vel est contra dictamen rectæ rationis impellens ad honestiora & decentiora, uti per exempla fuisse declarat *Lancicius* t. 1. opusc. 3., & ex eo *Gob* in Exp. t. 7. n. 509. Hoc supposito, dicendum est, quoddam quando deliberatè committitur imperfectio, communiter subsit peccatum, puta sensualitatis, curiositatis, impatientiæ, acediae vel negligentiae alicujus culpabilis, maxime in sententia eorum, qui dicunt non dari actus morales indifferentes in individuo, uti notant *Lugo* de Pœn. d. 16. n. 102. & *Gob*. n. 510.

§. 3. Judicârunt viri docti, non tantum esse imperfectionem, sed esse peccatum veniale, si sine causa omittatur oratio mane & vesperi, item ante & post mensam, quia recta ratio videtur dictare, quoddam mane actiones nostræ dirigendæ sint ad Deum, post accepta autem beneficia sint agenda gratiæ, & ideo homines pii se accusent, si ita neglexerint, ergo signum est in tali negligentia inesse aliquid peccati. Sed ex hoc,

N 4

quodd

quod se aliqui accusent, nihil concluditur, nam multi se acculant de meris imperfectionibus: deinde non potest ostendi lex ista imperiosa, & pari enim dicam esse peccatum non orare ante & post scholas, iusum, ambulationem & quodvis aliud à Deo acceptum donum vel beneficium.

314. Q. 36. An & quale sit peccatum, si Religiosus Regulas sui Ordinis non observet. R. Quamvis nulla ejusmodi Regula obligaret sub culpa, tamen propositum nullam ejusmodi Regulam observandi esse peccatum mortale, docet *Eliz.*, sed negat *Suar.*, quorum rationes utrimque retuli l. 4. à n. 58. Quod autem Religiosus per tale propositum peccet saltem venialiter, videtur certum, quis cum teneatur tendere ad perfectionem secundum statum suum, quem maximè ex parte constituit observantia Regularum tunc statui propriarum, si has negligat, negligit media optima ad perfectionem sibi præstitutam, nec ullum dari potest prudens motivum habendi tale propositum: imò docet *Dicast.* de Pœn. d. 9. n. 298., & doctè probat *Less.* in auct. v. Societati JESU cas. 1., singulas Regulas cujuscunque Ordinis vix posse violari sine peccato, quia in eo est saltem deordinatio, inquit *Suar.* de relig. t. 4. l. 1. c. 3. n. 11., quod membrum communitatis non conformet se toti: & qui ita transgreditur, ordinariè nimium servit suæ sensualitati, vel impatiens est circa disciplinam, aut accidiosus, aut nimium tenax proprii judicii, aut intercurrit alia imperfectio, à recta ratione, & consequenter à lege æternæ Dei difformis.